

европейци, но кои и да е българи от останалитѣ крайща на Българско.

Най-жизненитѣ народи сж от планинско или горско минало. Врзкитѣ на сливенеца съ Балкана, подъ носа на който е и закритъ съ гори и висини Сливенъ, сж били тѣй тѣсни битови, че той е длѣжалъ на него своята отхрана и училище, своитѣ наслади и прехрана. Всредъ планини и гори гърдитѣ сж винаги разширени, мускулитѣ — напрегнати, а кръвта — развилняна. Отъ тукъ и фаталното съпоставяне на баналното и дребното въ живота съ величавото и кристалното въ природата. На съединения съ тая природа Сливенецъ, турчина се е виждалъ една неканена и нищожна тварь въ горското му царство. Другарь на соколитѣ, послушникъ само на стихитѣ, на гърма и бурята, съ всичкото си съзнание за най-насъщни права, той не е можель да се примири съ мисълта да прикланя глава на ражданъ като него, а при това, чуждъ на кръвта и вѣрата му заповѣдникъ. Туй, съ което прследния е извоювалъ своя султанлъкъ — *Ятагана*, въ нищо не е отнемало възможността на българина да го употреби и той на своя редъ, защото началния и последенъ въпросъ не е билъ фирмана, а юмука, силата. Ето, такава е, тѣй да кажемъ, психологията на тънки нерви въ дебели мускули. При най-малкия сторенъ „кабахать“ или „беля“, Сливенеца е знаялъ своя сждъ и гаранция: *Балкана и оржжието*.

Втората главна причина за Сливенския хайдутлукъ е чистотата и старостъта на тукашното и околно население. Самъ Иречекъ признава, че отъ срѣдновековното българско население, презъ робството сж останали много малко уцѣлѣли на мѣстата си групи. Отъ малкото тия, все край Източния Балканъ, той посочва именно Сливенци. И дѣйствително, Сливенъ, ако и разсипанъ при превземането му отъ турцитѣ, е билъ скоро заселенъ съ по-голѣмата часть отъ старитѣ си жители и отъ пришелци изъ околнитѣ, сжщо старобългарски крайща. И до днесъ кварталитѣ Клуцохоръ и Ново-Село сж чисто български, а сѣверната третина на централния Сливенъ е заселена отъ най бодри „балканджии“. Свидѣтели — европейци на събитията въ Сливенъ около 1829 г. много по-краснорѣчиво ще говорятъ за българщината въ Сливенъ.

Третото условие за сливенското хайдутство, именно близкитѣ на града турски бееви и татарски султани, е тѣй да се каже външния факторъ на сливенския революционенъ духъ. Голѣма часть отъ сливенскитѣ села, тия въ Ямболско и Карнобатско, сж били собственост на разни спахии и зими, юрюшки бееви и татарски султани, потомци на Кримскитѣ ханове. Последнитѣ сж сравнително нови, защото се загнѣздатъ тукъ едва къмъ срѣдата на XVII-то столѣтие.